

70de Møde.

Mandagen den 2den Februar.

Forhandlingsprotokollen for forrige Møde blev oplæst.

Formanden: Fra Finansministeriet har jeg erholdt Underretning om, at følgende af Rigsdagen vedtagne Love have erholdt Hans Majestæt Kongens Stadfæstelse, nemlig Lov om Postvæsenets Lønning og Lov om Afhændelse af flere Domaineeiendomme.

Efter Dagsordenen skulle vi derefter gaae over til den af den 1ste Landsktingsmand for 1ste Kreds (H. P. Hansen) til Ministeriet stillede Forespørgsel, men, da ingen af de Herrer Ministre for Dieblirket ere tilstede, maae vi pausere saalænge.

Formanden: Da Ministrene nu ere komne tilstede, skal jeg gjentage, at den første Sag paa Dagsordenen er en Forespørgsel, stillet af den 1ste Landsktingsmand for 1ste Kreds (H. P. Hansen) til Ministeriet, saalydende:

„Naar agter Ministeriet at meddele Thinget de Dplysninger, der skulle retfærdiggjøre den sidste Meddelelse angaaende Ordningen af Forholdet mellem de forskellige Statsdele?“

Den 1ste Landsktingsmand for 1ste Kreds har Ordet.

H. P. Hansen: Da der her i Thinget for omtrent et Par Maanedes siden blev stillet den Forespørgsel til det daværende Ministerium: „Naar agter Ministeriet at meddele Thinget de lovede yderligere Dplysninger om Landets politiske Stilling?“ blev der herpaa svaret, at Besvarelsen af dette Spørgsmaal beroede paa diplomatiske Forhandlinger, der endnu vare svævende, om hvilke Ministeriet derfor troede for Tiden Intet at burde meddele, og Landsktinget besluttede da at gaae over til Dagsordenen med det Haab, „at den Plan til en Ordning af Forholdene mellem Monarchiets forskellige Dele, hvis Meddelelse

Thinget imødeser med det Første, ikke vil medføre, at den ved Patentet af 28de Mai 1831 og Forordningen 15de Mai 1834 indstiftede Provindsstaterforsamling for Slesvig gjenoprettes, eller at administrativ eller juridicel Forbindelse mellem Slesvig og det sydlige Forbundsland Holsten finder Sted; eller at Fuldbyrdefsen i Fremtiden af den af Hans Majestæt Kongen lovede og i Grundloven forbeholdte konstitutionelle Forbindelse mellem Danmark og Slesvig opgives“. Det var vel kun et Forhaabningens Ord, som Landsktinget dengang udtalte; men jeg tør troe, at, som det eenstemmigt blev udtalt, saaledes fandt det Gjenslang hos det danske Folk, og jeg troer derfor ogsaa, at det var Landsktingets tillidsfulde Forventning, at dette Ord ikke var blevet et Ord uden Bægt og Betydning. Svaret er nu kommet derpaa, dog ikke fra det samme Ministerium, men fra et andet, som er traadt i dets Sted; men det er kommet saaledes, at jeg vel tør sige, at det ikke kan opfylde de Forhaabninger, hvortmed man saae det imøde, men at man tvertimod ved det vil komme til at betragte den Kamp, som har været ført, for frugtesløs, den Kamp, som har været ført, ikke for at incorporere Slesvig i Danmark, thi de horte allerede sammen, men for at værne om Danmarks Riges rette Grændser, for at Danmarks Konge, Slesvigs Hertug, med den Ret, som er hans uomtvistelige Arv og Gie, kunde i Forening med sit Folk ordne sit Riges Anliggender uden fremmed Indblanding. Det vil derfor sikkert findes ligesaa naturligt som velbegrundet, naar jeg nu ikke blot paa mine egne Begue, men jeg tør troe i Samstemning med Mange, saavel i som udenfor denne Sal, retter det Spørgsmaal til det høie Ministerium: hvorfor har dette Svar maattet komme saaledes? Hvilken er den bydende Nødvendighed, for hvilken man har givet efter, for — efter at være paa de diplomatiske Forhandlingers Bei veget tilbage Skridt for Skridt fra det, der kunde og burde fordres — at lade sig foreskrive ikke af en seierrig Sjende, men af fremmede Magter, om hvilke jeg ikke veed rettere, end at det ogsaa gjelder hos dem, at ingen Stat har Ret til at blande sig i den